

Hegy András

Misszió a harmadik évezredben (3.)

(Kiemelt részletek a tanulmányból)

III. A magyar baptizmus értékei

A múltból örökölt és ma is élő értékeink

1. Bibliás hitbeli és erkölcsi megújulási mozgalom

Európában – így hazánkban is, de tulajdonképpen világszerte – ahogy ma mondanák: egy a reformációhoz tartozó keresztyén lelkiségi mozgalomként, még hozzá a Bibliára alapozott erkölcsi és hitbeli megújulási mozgalomként indult a baptizmus. Mindhárom jellege fontos. A hit azért, mert létrejöttének körülményei között a reformált egyházak igehirdetése hazánkban is kiszáradt. A vallásos cselekedetek külsőségeit valamelyest megőrizték ugyan, de formálissá váltak, és elvesztették életet átalakító erejüket. A baptistákat eleinte úgy nevezték, hogy „hívők”. Ez azért fontos, mert egyben az őket minősítők részéről önminősítés is. Vagyis a baptisták komolyan vették azt, ami a Bibliában meg van írva Istenről, Jézus Krisztusról, bűnről, bűnbánatról, megtérésről, istenfélő életéről, utolsó ítéletről.

A baptisták nem voltak hitújítók abban az értelemben, hogy kreáltak volna valami új hittételt, még csak Bibliából kiragadott és középpontba helyezett egyetlen textusuk sem volt, bár ezzel megvádolták őket, amikor a bemelegítés újszerűségével szembesült környezetük. Csúfolták is őket megmártózkodóknak, fürdőzőknek és még egyéb módon is, míg csak *Karl Barth* fia, *Marcus Barth* a protestánsok körében fel nem vetette a kérdést „Die Taufe ist Heiligtum” című művében, hogy a gyermekkeresztségről nem beszél a Biblia. Azóta még a római katolikusok sem szégyellik a bemelegítést keresztiségként elismerni. De a bemelegítés olyan értelemben sohasem volt központi kérdése a baptistáknak, hogy felülírta volna a megtérést, sőt megtérés nélkül senkit be nem merítettek. De a Krisztus kereszthalála általi megváltás, a próbák között is hűséges, szent és Istennek tetsző élet, valamint a Biblia minden más igazságait ugyanolyan hangsúllyal tanították és tanítják.

Erőteljes hangsúlyt kapott az, hogy a hit a Bibliára alapozott, és nem valakinek a lelkesült látomására, sajátos bibliáértelmezésére, vagy a Szentlélekre hivatkozva valamiféle új kijelentésre. Sőt a baptisták körében azért nem népszerűek az újabb nevekhez kötődő lelkiségi mozgalmak, és a baptisták is azért nem népszerűek, sőt gyakran hitetlennek nevezettek ezen mozgalmak szemében, mert nem akarnak a Szentírástól eltérni. Egy baptistának nevezett, de az újkarizmatikus hullám által erősen befolyásolt pásztor mondogatta gyülekezete tagjainak: ne hivatkozzanak mindig a Bibliára, hanem tessék beszámolni friss lelki tapasztalataikról, mert azok fontosabbak a Bibliánál.

A klasszikus baptista felfogás szerint azonban nincs akkora tekintély, akinek a kedvéért hajlandók lennénk a Szentírástól eltekinteni vagy eltérni. Amikor valahol valami új tan feltűnik, vagy új kegyességi mozgalmak képviselői megpróbálnak megmisszionálni, minden más tanítást a Biblia igazságán mérünk meg. Ami ezen a mérlegen könnyűnek találtatik, azt visszautasítjuk.

De ugyanilyen hangsúly van a tiszta erkölcsiségen is. Innen érthető a világtól való elzárkózásunk. Világi szórakozás, világi szóhasználat, világi öltözködés, világi viselkedés idegen a baptistáktól. Mulatozás, tánc, ivászat, káromkodás, kétértelmű viccek, szexuálisan ingerlő öltözködés stb. sem megengedett, sem szokásban nem volt és nincs ma sem.

Ugyanakkor a becsületesség, az adott szó megbízhatósága, a szolidaritás magától értetődő követelményként, sőt áldásként elfogadott. Ezek a tiszta lelkiismeret cselekedetei. Gyulán a piacon egymásnak adták tovább az emberek, hogy a baptistáknál vásároljanak zöldségfélét, mer ők fölülrre rakják a kevésbé szép árut, és annál, amit látnak, majd szebbet kapnak, mert mint mindenki más, ők is alulról szedték a kosárba. A baptista napszámot nyugodtan ott lehetett hagyni bármilyen mezei munkában egyedül vagy csoportosan, mert szorgalmasan dolgoztak, és mert nem loptak. A hetvenes években a téesz brigádvezetője Borotán mindig minden dologban a korosodó baptista leányt kérdezte az elvégzett munka felől, mert tudta, hogy ő csak az igazat mondja. A fiam a kilencvenes években autószerelő-műhelyét megnyitva bő esztendő után felszámolta a vállalkozását. Amikor rákérdeztem, az volt a válasza: az ifjúságot becsületességre tanítom, és ha én becsületesen be nem fizetem az összes előírást betartva az adót, milyen alapon tanítom őket? Így pedig amit kerestem, mindent befizettem adóba. Abból éltünk, amit ti hoztatok a kertetekből.

2. Családias közösség

Egy baptista hívő bárhova megy a világon, ha elmegy az istentiszteletre, mosolyogva köszöntik, megkérdezik, honnan jött, üdvözlötlet adhat át, szólhat a gyülekezethez, meghívják ebédelni a családi asztalukhoz. Úgy bánnak vele, mintha régtől fogva ismerősök lennének. A baptista a baptistánál biztonságban van. Befogadják, és szeretetelménnyel távozik. Ugyanezt megteszi ő is a legtermészetesebb módon hittestvéreivel minden aggodalom nélkül, bárhol jöttek.

Magam is beutaztam Európa baptisták által lakott területek jelentős részét. Svájc, Németország, Szlovákia, Szerbia,

Románia, még az Egyesül Államok baptista gyülekezeteiben is jártam, sőt sok helyen szolgáltam is. Ebben nem vagyok egyedül. Mindenütt otthon éreztem magam, és nem csupán a magyarok között. Sok gyülekezet ápol testvéri kapcsolatot német, lengyel vagy szerb gyülekezetekkel. A szerbiai háború éveiben a Budapest, József utcai gyülekezet látta el gyógyszerrel az Újvidéki baptista gyülekezet betegeit, mert gyógyszerhez nem jutottak hozzá. Még a cukorbetegség csak hűtőtáskában tárolható inzulinjai is kijutottak a megfelelő helyre. És amikor elcsendesedtek a fegyverek, és lelki erőre volt szükségük odaát, több ízben találkozott a két gyülekezet. A két gyülekezet tagjai között voltak, akik magyarul nem beszéltek, és voltak, akik meg szerbül, mégis ugyanolyan szeretettel szolgáltak egymásnak, és megértették egymást. Épültek egymás hite által.

3. Szociális érzékenységgel rendelkező közösség

A baptisták történetük kezdetétől – amikor ez még máshol nem volt elterjedve – felkarolták a szegényeket, támogatták az árvákat és az özvegyeket. Még általános nyugdíjrendszer sem volt, amikor azoknak a felkarolására, akiket a családjuk nem tudott eltartani, megalapították az „aggmenházat” Hajdúböszörményben és Kiskőrösön. Az első világháború árváit a budai gyülekezet mellett létrehozott árvaházban gyűjtötték össze, még hozzá tekintet nélkül arra, hogy az árván maradt gyermekek szülei baptisták voltak-e vagy nem.

De hogy ne érjen az a vád, hogy a jótevénytudás csak a régi idők jellegzetes vonása volt, saját élményeimről hadd számoljak be! Ahol szolgálatomat megkezdtem, számomra első vidéki gyülekezetemben, Jánoshalmán az egyedül élő és rászoruló időseknél megjelentek a gyülekezet fiatalasszonyai. Megcsinálták az évi nagytakarítást, a meszelést. Ha szükség volt rá, amikor valamelyik idős ágyan esett, főztek rá naponként, elmentek és bevásárolták a napi ételmet. Beosztották egymást erre a szolgálatra. Még csak szervezni sem kellett, mert a jótevénytudás a vérükben volt.

Aktív szolgálatom utolsó gyülekezetében a Budapest, József utcai gyülekezetben az első előljárósági értekezleten megkértem a gyülekezet vezetőit, hogy családlátogatás alkalmával figyeljem meg azt, hogy az idős testvérek szobája nem hideg-e. Mert a gyülekezet egyetlen idős tagja sem ülhet hideg szobában. Minden idős kapott téli fűtéstámogatást. A karácsony előtti gyűjtésünk ezt a célt szolgálta. Minden szeptemberi iskolakezdés előtt a nagycsalád anyagi helyzete és gyerekei száma szerint kapott beiskolázási támogatást. Sok nagycsaládunk volt. A gyülekezet vezetői anélkül tájékozódtak a családok anyagi helyzete felől, hogy tapintatlanok lettek volna, és a támogatással bárkit megbántottak volna. Ennek ismertetése sohasem került nyilvánosság elé. Akik felelősek voltak ezért a szolgálatért, tökéletesen kiismerték magukat. Ők terjesztették a testület elé, kit milyen módon és mértékig kell támogatni.

Mindezeket csak azért tartom fontosnak megemlíteni adatszerűen, mert ha csupán az kerül említésre, hogy a baptisták szociálisan érzékenyek voltak és ma is azok, ez túl általános, nem képződik meg előttünk, hogy ez konkrét helyzetben mit is jelent. Ha ma ebben nem is vagyunk egyedülállók – más egyházak is hasonlóképpen járnak el –, ezért csak hálát adunk Istennek, és testvérként tekintünk ezekre az egyházi közösségekre.

4. Kezdetől fogva kultúrát megbecsülő közösség

Csak csodálni lehet, hogy a tizenkilencedik és huszadik század fordulóján, amikor írástudatlan, iskolát nem járt vagy iskolából kivett, libapásztorkodásra vagy hamar egyéb munkára befogott gyerekekből hívók lettek, és felnőttkorukban a Bibliából tanultak meg olvasni. Azután közülük többen megtanulták a kottaolvasást, a négyszólamú éneklést, verseket tanultak, sőt verseket faragtak is és elmondták az istentiszteleten. Önképzőköröket hoztak létre, és igen hamar kiemelkedtek a környezetükből. A baptista gyülekezetek kezdetől fogva megbecsülték mindazt, ami nemes, értékes és szép.

Hogy a baptisták énekkarai nívósan és értékes darabokat énekeltek, az köztudott. Hogy egyszerű, kétkezi munkás emberekből zenekarok alakultak, hogy országszerte és minden más egyház által megbecsült zenei szakemberekkel rendelkezünk, amely számarányunkat tekintve messze meghalad minden más nevezetű keresztyén és keresztyény felekezetet, ez szinte magától értetődik. A kottaolvasást és a kórusban való éneklést a vasárnapi iskolából hozzák magukkal gyerekeink. A baptista gyülekezetekben felnövő gyerekek nem lesznek alkoholisták, nem drogoznak, és a felnőtteknek előre köszönnek.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a kommunista idők kontraszelekciója ellenére a lakosság számarányához képest mennyivel nagyobb százalékban végeztek egyetemet, főiskolát vagy ipari felsőfokú iskolát a hívő baptisták közül. Hány felkészült mérnököt, lelkiismeretes orvost, tudós professzort, kiváló pedagógust, vezető zenészt vagy egyéb művészt adott a társadalomnak.

Azt bizony különösnek lehet tekinteni, ha valaki a „kultúrabortizmusra” panaszkodik, és a misszió stagnálásának egyetlen okaként aposztrofálja. Nyilvánvaló módon igazságtalanul és rosszindulattal.

5. Generációkat egybeölelő közösség

Az egészséges gyülekezet hasonlít az egészséges családhoz, amelyben a dédnagypapától a dédunokáig minden korosztály megtalálható, és minden korosztály megbecsüli, sőt szereti a másikat. A fiatalok nem tekintenek úgy az idősekre, hogy az ő bölcsességüknek lejárt a szavatossági ideje, hanem igénylik az élettapasztalataikat. Az idősek nem látnak a fiatalokban elfajzott ellenfeleket, hanem mellettük állnak szárnypróbálgatásaikban.

Azt lehetne gondolni, hogy idealisztikus a kép, amelyet felvázolok, hiszen ennek az ellenkezőjével találkozunk naponként. Szakadék van a generációk között, hiszen már a szülők is azon panaszkodnak, hogy olyan távol vannak gyerekeiktől, hogy már az egyszerű kommunikáció is nehézségekbe ütközik. Se idő, se igény lassan egyik részről sem. Az meg kérdéses, hogy kell-e ezt az alapállást bezsilipelni a baptista gyülekezetekbe. Néhány éve az egyik lekipásztori értekezleten valaki mint a bölcsök követ ajánlotta, hogy két istentiszteletet kell meghirdetni vasárnaponként. Az egyiket az időseknek orgonával, gyülekezeti énekekkel, a másikat a fiataloknak dobbal és gitárral. Mindenki jól fogja érezni magát. Az idősek hálásak lesznek, hogy nem látják a fiatalokat, a fiatalok pedig azt csinálhatnak, ami nekik tetszik. Hogy hogyan fognak a generációk egymáshoz kapcsolódni, azzal az előadó adós maradt.

Visszaemlékszem fiatalkoromra. Nem kell idealizálni az akkori fiatalokat. Ugyanolyan szertelenek voltunk, mint a mai fiatalok. Nekünk az idősek nem keresték a kedvünket, hanem szerettek. Amikor megmondták, hogy ahogy mi gondoljuk, az mért helytelen, akkor meghökkentünk, és gyakran első pillanatban visszautasítottuk kritikájukat. Nem sértődtek meg, de mi sem, mert azt tudtuk, hogy szeretnek minket, és javunkat akarják. Az ilyen ütközéseket kibírta a közös alapon, a hitben meglévő szeretetkapcsolatunk.

Aztán többnyire mi akkori fiatalok rájöttünk, hogy az idősebbek egy kissé messzebbre néznek, mint mi. Igeismeretük és tapasztalatuk szólalt meg intő szavukban. Igaz, nekünk nem volt „hátszelünk”. Nem emlékszem, hogy lett volna csak egyetlen idősebb testvér, aki minket az akkori idősek ellen hangolt volna.

Egy dunántúli kisvárosban létrejött egy nem baptista, csupa fiatalokból álló karizmatikus gyülekezet. Itt nem volt generációs feszültség. Lendületesek voltak, örvendezők, kreatívak, őszinték. Nagyon feldobottak voltak egyivásuk lévén egy közösség tagjaként. Sok ötletük volt, és volt idejük és erejük azokat meg is valósítani. Azt ugyan megkérdeztem tőlük, hogy mit fognak kezdeni, ha aztán valaki megöregszik közülük. Kizárják? Annullálják? Erre nem tudtak válaszolni. Ma ebben a városkában az akkor hatvan körüli létszámú gyülekezetből senki sincs. Eltűntek.

A fiatalkoromról szoltam az imént. Pedig ma a legtöbb baptista gyülekezetben egy istentiszteleten vesz részt a legfiatalabbaktól a legkorosabbig mindenki. Hogy konkrét legyenek: a Budapest, József utcai baptista gyülekezetben már a kicsik hangszert vesznek a kezükbe, és minden vasárnap elmondják az aranymondást, sőt erre a gyülekezetet is megtanítyják. Az idősek gyönyörködnek bennük, és gyengéd módon szeretik őket. Számos alkalommal a kicsik odaülnek egy-egy olyan idősebb ember ölébe, aki nem tartozik a vér szerinti családjukhoz. Van olyan idősebb egyedülálló hölgy tagja a gyülekezetnek, akinek sohasem volt saját családja, de a gyerekek csüngnek rajta. Volt, aki könnyek között mondta el: ők az én családom. A fiatalok leülnek az idősek mellé istentisztelet után, és „csak úgy” elbeszélgetnek. Ők tudják, miről. Még azt sem érzik, hogy ez valami különleges dolog lenne. Így „szocializálódtak” Krisztus akarata szerint. Míg van olyan gyülekezet is, ahol a szószékről gyakran kijelentik, hogy a fiataloké a jövő. Az idő-

sek nem szólnak, a fiatalok ettől kezdve viszont büszkén tudják, hogy „övék a jövő”. (Lásd *Generációs problémák a gyülekezetben*, Szolgatárs, 2010. 1. szám.)

6. Az anyagiakkal való lelki bánásmód és elszámoltathatóság

A baptista gyülekezetek Magyarországon nem rendelkeztek földvagyonnal, műemlék- vagy egyéb más értékes épületekkel sem. Az imaházak felépítéséhez és fenntartásához, valamint a lelkipásztor javadalmazásához, szegények támogatásához, gyerekek jutalmazásához stb. szükséges összeget a gyülekezet tagjainak önkéntes adakozásából fedezték kezdetől fogva. Ezért a második világháború utáni egyházi birtokok és ingatlanok államosítása a mi közösségünket nem rázta meg.

Azelőtt sem állt rendelkezésre alapján más (kivételesen a közösségi jellegű épületek megvétele, például teológia, központi székház), csak amit a testvérek összeadtak. A teológusdiákok, a szeretetház gondozottjai, amíg volt, az árvaház lakói kézzelfogható módon tapasztalták a közösség szeretetét. Vidékről, ahol kevés volt a pénz, de volt termény, a főleg szegény családokból álló gyülekezetekben, a jóakaratok viszont bővebben voltak, megtalálták a módját, hogyan vegyék ki részüket az adakozásból. A gyülekezetek megbízottjai felkeresték ezeket az intézményeket, és oldalszalonna, bab, zsír, befőtt, tojás, ami a konyhára kellett, elvitték a látogatásuk alkalmával. Az asszonyok számba vették a teológián meg a szeretetházakban a takarók és a lepedők állapotát, és gondoskodtak arról, hogy azok emberhez méltók legyenek. Különszám készítették a száraztészta az intézmények lakói számára. Az ilyen látogatásoknak mindig volt személyes és lelki tartalma. Együtt imádkoztak, együtt adtak hálát Istennek, hogy adhattak, és azok is, akik kapták. Ebből a korból még a gyülekezet pénztárkönyvében is találtam ilyen bejegyzést: egy zsák kenyérliszt, egy láda alma stb. Ez volt az adakozás a gyülekezet céljaira.

Mivel a gyülekezet Isten ajándékának tekintette az anyagiakat is, hiszen minden esztendőben egy külön ünnepet tartottak, amikor a föld terméséért adtak hálát az Istennek, az anyagiakkal való bánásmódnak is szentnek kellett lennie. Különös, hogy a mai napig megmaradt a hálaadó istentisztelet, mégpedig a városi gyülekezetekben is odakerül az asztalra a kancsó víz és a nyitott Biblia mellé a föld termése is, pedig ők mindent a sarki boltban vagy a plázában vesznek, mint minden más kortársuk.

Az anyagiakkal való elszámolás gyakorlata is megmaradt. Nem egy szűk kör az, amelyik felé ez a kötelezettség érvényben van, hanem az egész gyülekezet. Régen a hitetlenek szájára vett „zárt órák”, ahogy ma mondjuk: gyülekezeti tanácskozások nem csupán a tájékoztatás, a tagfelvétel vagy fegyelmi ügyek fóruma volt, hanem a gyülekezet pénzkezeléséről szóló beszámoló helye is. Ahol kérdezni, számon kérni, ellenőrizni minden egyes gyülekezeti tagnak joga volt. Így aztán nem vagyunk megvándoroltak azzal, hogy egy szűk grémiumnak a joga a gyülekezet vagyonával való gazdálkodás, akik senkinek sem tartoznak elszámolni.

Hogy sajnós az evangéliumnak nevezett gyülekezeteket is mennyi jogos vagy annak vélt vád érte és éri napjainkban is a nem egészen tiszta vagy nem egészen tisztának vélt pénzkezelés, vagy egyenesen az anyagiasság miatt, az nem tartozik ránk. De a bibliai norma, a gyanú felett álló pénzkezelés igen (2Kör 12,16).

Generációk a gyülekezetben

7. A gyülekezetek magukénak érezték a lelkipásztorokat

Az egyház történetében sehol nem találkozunk azzal, hogy a lelki vezetőket „bácsinak” nevezték volna. A Bibliában sem találkozunk ezzel a „méltóságjelzővel”. A hazai baptista misszió indulásakor már megvolt a lelkészek kialakult megszólítása. A római katolikusok „atyának”, a protestánsok általában „tiszteletesnek” hívták a lelkészüket. A baptisták „bácsinak”. Vajon miért?

Azért, mert ebben a korban a népegyházak lelkészei már eltávolodtak az egyszerű polgári vagy a paraszti származású híveiktől, és a falu vagy a város előkelőségeihez számították őket. A polgármesterrel és a bíróval ültek le tarokkozni szivarfüst és kancsó bor mellett. A Bibliában már nemigen hittek. Ezekben a jobb társaságokban nem a szószerzői prédikációik stílusában, hanem székeszékük eleganciájából nyilatkoztak bűnről, megváltásról, Istenről és emberről, ha egyáltalán még ez szóba került a politikai pletyka mellett.

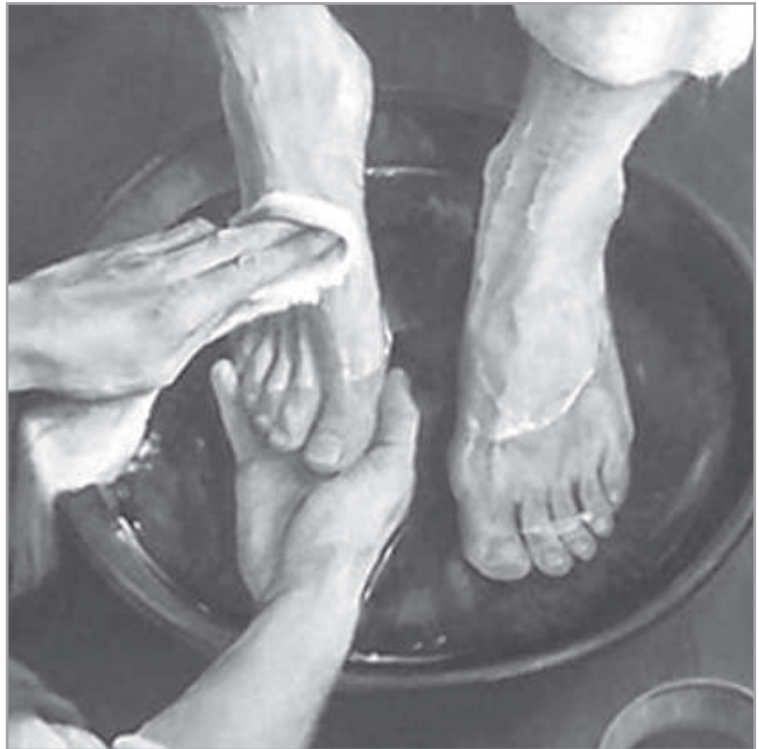
A baptisták „papja” nem vágyott ebbe a társaságba, de itt nem is lett volna szalonképes. A baptista prédikátor hitt abban, amit hirdetett, sőt megpróbált annak szelleme szerint élni. Az ő feladata volt az embereket hitre és megtérésre segíteni, és megtanítani a Biblia tanítása szerint élni. Ő maga is megtért ember volt. Ő a gyülekezetével azonos módon gondolkodott, beszélt és élt. A baptisták a lelkipásztorokat a magukénak érezték. Pontosan úgy, mint Dávidot minősítették az izraeliták: „*mi a csontod és húsdod vagyunk*” (2Sám 5,1).

De az azonos gondolkodás nem csak a vallás területére terjedt ki. Ha egy „prédikátor bácsi” (így nevezte a korban idősebb ember a fiatalabbat is, ha az prédikátora volt) meglátogatott egy családot, leült velük az asztal mellé, jóízűen megette, amivel megkínálták, benézett az ólba, megkérdezte, hogy megellett-e a tehén. Ha kellett, velük együtt megfogta a kapát vagy a kaszát. *Kovács Imre* a maga falujában, Biharugrán volt 27 évig lelkipásztor, és ezenközben felvirágozott a gyülekezete. Sok esetben úgy ment családot látogatni, hogy a bicikli hátsó kereke és a villa közé szúrta a kaszát, mert a család aratott. Délig velük vágta a búzát. Megebédeltek, fogta a Bibliáját, ígét olvasott, és délután ment a másik családhoz. Azért, mert a lelkipásztor meglátogatta őket, nem hagyhatták abba az aratást. A „bácsi” is közülük származott, a munkából való kiállást nem hogy nem igényelte, de meg se engedte volna. Viszont azt is tudta, hogy hívei aratás közben is igénylik Isten ígétjét és a velük való törődést. Hát hogyan tekintették volna a magukénak a „papjukat”? Az ő lelkészük az övék volt mindenestől, és nem a tekintetes urak barátja, akinek fogalma sincs arról, hogy hívei hogy éreznek, mit gondolnak, mi fáj nekik, és minek örülnek.

Ez az attitűd még az Amerikai Egyesült Államokban is megvolt. *Dr. Joe Ellis* tanította a nyolcvanas évek végén a TCM keretében Hauss Edellweissben, hogy háromféle alaptípusa van a baptista pásztoroknak Amerikában.

1. Menedzsertípus. Aki naphosszat ül az irodájában számítógépe mellett, és sok missziós stratégia ismeretében ott próbálja kikeverni a legmegfelelőbbet gyülekezete számára. Felméréseket készít, rubrikákat tölt ki gyülekezete tagjaival, statisztikákat vezet a gyülekezete korcsoportjairól, képzettségi fokokról, érdeklődési körükről, hobbyjukról, szabad idejük-

ról, felajánlásaikról. Mindezek ismeretében és figyelembevételével igyekszik a leghatékonyabb változatot kidolgozni. Ha hívei felkeresik, olyan érzéssel távoznak tőle, hogy megzavarták bokros teendői közepette. Óvakodnak tehát attól, hogy mindenféle egyéni, hitbéli vagy családi problémákkal zaklassák. Hiszen tudják, hogy a gyülekezetükért dolgozik.

2. Látogatja ugyan a családokat, de főleg semleges időben, ha lehet, csak például a partikra megy el. Ha mégis leül velük, a hívei érzik, hogy sokkal műveltebb náluk. Nincs közös témájuk. Tisztelik ugyan felkészültsége, tudása és korrekt viselkedése miatt, de túl nagy távolság van köztük ahhoz, hogy valóságos életük megnyíljon előtte. Mindkét fél képtelen a köztük lévő távolságot áthidalni, ezért a családlátogatás fűrésztő kötelesség, ami lassan el is maradhat. Tekintetük csak a szószerzően találkozik, meg az imaházajtóban, amikor hivatalos mosoly keretében kezét ráz velük, és mindkét részről beérik udvarias általánosságokkal. Ha a gyülekezet tagjai valóságos problémákkal küszködnek, elmennek a pszichológushoz, ahol semmi biztosítéka nincs annak, hogy a kapcsolat nem lesz csupán szakmai és ugyanolyan felszínes.

3. Akiket Amerikában is a lelkészek közül magukénak éreznek a gyülekezet tagjai, azok leülnek velük, rájuk hangozódnak, beszélgetnek-beszélgetnek mindenféléről, aztán egyszer csak közös tapasztalat, közös probléma, közös érdeklődési kör, netalán valami közös emlék kerül elő. Az ilyen pásztorban bíznak meg. Az ő prédikációit értik és fogadják meg leg hamarabb. Hozzá őszinték, és hozzá ragaszkodnak.

Azon meg érdemes elgondolkodni, hogy akkor miért tűnik vonzóbbnak, és miért terjed fiatalabb hazai pásztornemzedékünk körében az előző két típus, amikor hazai tradícióink az utóbbival rokon. Ezt kellene inkább öröznünk, még akkor is, ha a fiatal pásztor felkészültebb, a számítógépet egyszerű munkaeszközként használja, és a szervezés is része mindennapi munkájának. De ha személyesen nincs az emberek között, törvényszerű, hogy eltávolodik tőlük.

(Folytatjuk)

Jegyesoktatói DVD-sorozat

Interaktív konferencia gyakorlati kérdésekkel, fantasztikus példákkal, hogy egyészséges házasságok szülessenek, és a meglévők megújuljanak!

Négyrészes sorozatunkban sorra vesszük a házasság buktatóit, melyek a jegyesség idején felszínre kerülhetnek és kivédhetővé válhatnak.

Ezek a tanítások *David R. Sanford* 55 éves házassági tapasztalatát és összegyűjtött anyagait tartalmazzák. A DVD-sorozat megvásárlóinak a képzés összes feladatlapját és a Jegyesoktató tanácsadói kézikönyv anyagát kérésre e-mailben elküldjük.

Ajánljuk elsősorban jegyesoktatók képzéséhez, de fiatalokkal való foglalkozáshoz és házassági lelkipogozáshoz is nagyon hasznos lehet.

Dave Sanford M.A. misszionárius-lelkész, nyugalmazott egyetemi professzor és igazgató. Észak- és Dél-Amerika mellett Kelet-Európában is szolgál szaktanácsadóként.

Játékidő:

1. rész: 5 óra 25 perc 3. rész: 9 óra 21 perc
2. rész: 12 óra 47 perc 4. rész: 7 óra 40 perc

Ára: 23 000 Ft

Csak az Új Remény Alapítványnál kapható!

ÚJ REMÉNY
ALAPÍTVÁNY

Elérhetőségünk:

Web: www.ujremeny.org

E-mail: ujremeny@ujremeny.org

Tel./Fax: 06-52-424-036

Mobil: 06-20-886-4993